

Politisk HORIZONT

25. årgang | nr. 3 | 2020

A close-up portrait of Per Stig Møller, an older man with grey hair, a beard, and glasses, wearing a light blue shirt and smoking a pipe. The background is a blurred outdoor scene with green foliage and a cloudy sky.

PER STIG MØLLER:
LAD PAPE VÆRE PAPE
SCHLÜTER-TIDEN ER IFØLGE HAM EN URIMELIG MÅLESTOK

SIDE 6

HANNE VENDTE SIN FAMILIETRAGEDIE TIL EN POLITISK SEJR SIDE 10
PÅ ÆRØ BLANDER DEN LOKALE SHERIF WHISKY OP MED POLITIK SIDE 16
DEBAT: SKAL BØRN OG UNGE KUNNE BESTEMME EGET KØN? SIDE 20
DANSK JERNNÆVE SKAL SENDE SVENSK BANNER I BRÆDDERNE SIDE 22

Politisk HORIZONT

Ansvarshavende redaktør: Søren Vandsø

Redaktør: Anders Egedal

I redaktionen: Filip Lauritzen, Jens Holmberg,
Simon Gosvig, Mads Piil Clausen, Nicolaj Larsen,
Theodor Ulveman og Ulricha Ferdinandsen Bodenhoff
Fotograf: Benjamin Rugholm

Layout: Degn Grafisk

Tryk: Degn Grafisk

ISSN
1395-9778

EUROPA
hævnnet

Politisk Horisont
Det Konservative Folkeparti
Christiansborg, 1240 København K
ph@konservative.dk

Det Konservative
Folkeparti

For dig og for Danmark

INDHOLD

03 Siden sidst

04 Vi skal lære af historien – ikke viske den ud

06 Per Stig Møller: Lad Pape være Pape

10 Hanne vendte sin familietragedie til en politisk sejr

12 Jagten på borgerlige værdier har åbnet transfervinduet

14 Trump eller Biden: Din guide til det amerikanske valg

16 På Ærø blander den lokale sherif whisky op med politik

20 Debat: Skal børn og unge kunne bestemme eget køn?

22 Dansk jernnæve skal sende svenske bander i brædderne

24 Efter 38 år i partiets tjeneste venter mere tid derhjemme

25 Drejebogen røg i papirkurven på landsrådet

27 Krydsord

Siden sidst

Storken har været på **overarbejde** i den konservative folketingsgruppe i år. Tre konservative politikere er nemlig blevet forældre. Mette Abildgaard er blevet mor til en lille pige, mens Rasmus Jarlov og Marcus Knuth begge har fået små drenge. **Babyboomet** har også bredt sig til partiets sekretariat, hvor flere ansatte i øjeblikket nyder tiden på barsel.

I starten af juli var det **100 år siden**, at Kong Christian den 10. red over grænsen mellem Danmark og Tyskland som et symbol på genforeningen med Sønderjylland. På Frederiksberg var det konservative byrådsmedlem Nikolaj Bøgh og formanden for den lokale grænseforening, Anders Kaare, med til at indvie **en mindesten** i byens sønderjyske kvarter.

Langt om længe blev det muligt for Konservativ Ungdom at holde **landsråd** sidst i august. På landsrådet, der skulle have været afholdt i marts, men som var udskudt grundet corona, blev Magnus Von Dreier valgt til **ny formand** uden modkandidater. Han overtager tjansen efter Anders Storgaard, som var formand i to og et halvt år.

Gæster fra nær og fjern lagde vejen forbi, da den konservative gruppeformand, **Mai Mercado**, holdt reception i anledning af sin **40-års fødselsdag**. I den gamle børsbygning blev gæsterne budt på lidt koldt at drikke, godt med håndsprit og en masse brunsviger, der jo er en slags egnsret i Mercados valgkreds på Fyn.

Årets **sommergruppemøde** blev igen afholdt på Egelund Slot. Ganske utraditionelt var pressemødet dog flyttet ned på torvet i Hillerød. Det skete, fordi partiet ville sætte fokus på, at Frederiksborg Slotsmuseum for første gang i dets historie har måttet holde lukket, og hvordan cafeerne på torvet har lidt store **økonomiske tab** under corona.

Det Konservative Folkeparti er blevet en vælgerforening rigere, nu da **Læsø** igen har fået sin egen af slagsen. Indtil den stiftende generalforsamling i midten af august hørte de konservative på øen under Frederikshavns vælgerforening. Den nye vælgerforening har indtil videre **fire medlemmer**, og i spidsen for den står Henrik Mouritzen.

VI SKAL LÆRE AF HISTORIEN – IKKE VISKE DEN UD

Identitetspolitikken, som vokser frem på venstrefløjen, bekymrer mig. Verden over skyder bevægelser imod racisme op som paddehatte i gadebilledet. At vise sin afsky for racisme er kun naturligt. Men det virker, som om ærindet i stigende grad er at ud-slette historien snarere end at lære af den.

Vi har set mange triste eksempler på det i år. Uromagere har vandaliseret statuer og monumenter i en lang række byer som København, New York, London, Paris, Bruxelles og Antwerpen. Hærværk i byrummet er desværre blevet en udbredt måde at demonstrere imod racisme på.

Den tilgang kommer jeg aldrig nogen-sinde til at dele eller forstå. Vi skal lære af historien – ikke viske den ud. Historieløsheden er den måske nok største trussel imod fremskridt. Hvis vi lukker øjnene for de fejl, som er begået i fortiden, risikerer vi at se dem blive gentaget. Og lukke øjnene er, hvad man gør, når man river statuer ned eller slår løs på monumenter.

Det er langt bedre at søge forsoning og forståelse end ødelæggelse. For det er nu

engang den eneste reelle vej til at kunne leve fredeligt side om side. Hvis vi opildner til vrede og splittelse, opnår vi ingenting.

Derfor undrer det mig også, at vi i Danmark, hvor børn i skolen lærer om Martin Luther Kings 'I have a dream'-tale, nu oplever en såkaldt antiracistisk bevægelse, der opdeler demonstranter efter deres hudfarve.

Martin Luther King nævner i sin tale, at han håber, at USA en dag kan nå derhen, hvor sønner af tidligere slaver og sønner af tidligere slaveejere vil kunne spise sammen ved et bord. Altså, at de kan forenes og sameksistere.

Det er det ideal, som de må nærme sig i USA. Men det giver ikke anledning til, at vi i Danmark pludseligt skal begynde at opdele folk efter hudfarve. Nej, det skulle vi gerne være kommet forbi for længst.

Jeg undrer mig over, at det ikke har været læren af det seneste århundredes historie. At det jo netop ikke er farven på din hud, men dine handlinger, som definerer, hvem du er. Venstrefløjen og

de såkaldte antiracister mangler blik for det enkelte menneske. Vi kan naturligvis ikke dømme folk ud fra deres hudfarve. Og vi kan ikke slette fortiden.

I det interview med Per Stig Møller, som du kan læse på bladets næste sider, siger han klogt og rigtigt, at vi må stå fast, når andre kræver historien omskrevet. Hvis man vil ændre verden, så er man nødt til at erkende tidligere fejltrin og bygge videre på erfaringerne – ikke fortrænge historien.

At blive konfronteret med fortiden er ikke altid rart. Nogle føler endda så indestængt en vrede, at de bebrejder folk i dag for noget, der skete engang. Jeg hører ikke til blandt dem, som mener, at man kan nedarve skyld. Vi kan ikke stille nutidens mennesker til regnskab for datidens handlinger. Men vi kan lære af dem. Det kræver, at vi kender til historien, når fremtiden skal formes.

Rejsen mod klimaneutrale fødevarer er allerede begyndt

Klima-neutral
2050

Vi tager initiativer i mark og stald med de byggesten, vi kender, og vi forsker i at udvikle nye løsninger. Vi producerer samtidig vedvarende energi ved at bygge biogasanlæg, sætte solceller op og rejse vindmøller til glæde for hele Danmark.

Vi vil både bidrage til målsætningen om 70 procents reduktion i 2030 og klimaneutralitet i 2050.

Vi vil gå forrest. Men hverken træer eller kornmarker vokser ind i himlen. Derfor har vi brug for et stærkt partnerskab med resten af samfundet.

Med godt samarbejde, de rette vilkår og store investeringer – både i kendte løsninger og i forskning og teknologi – kan vi nå i mål. Vi er et lille land, men i fællesskab kan vi levere løsningerne, der kan inspirere resten af verden.

Per Stig Møller:

LAD PAPE VÆRE PAPE

Flere medier sammenligner for tiden Søren Pape med Poul Schlüter. Men den sammenligning skal man ikke 'byde' den nuværende formand, mener Per Stig Møller. Han er dog fuld af fortrøstning på Det Konservative Folkepartis vegne, fortæller han i et interview med Politisk Horisont om partiet dengang, nu og i fremtiden.

Politisk Horisont møder den tidligere konservative formand, kultur-, miljø- og udenrigsminister Per Stig Møller i sommerhuset i Nykøbing Sjælland. Anledningen er, at han i år modtog Berlinskens prestigefyldte Fonsmark-pris som en anerkendelse af hans bidrag til den borgerlige idédebat i mere end 50 år.

77-årige Per Stig Møller har ikke bare været med i det borgerlige Danmark, men også Det Konservative Folkeparti i mange år. Mange opture. Mange nedture. Lige fra fejringen af 42 mandater ved folketingsvalget tilbage i 1984 til senere nedsmeltning og intern 'mudderkastning' i partiet.

Derfor har Politisk Horisont sat ham stævne til en snak om Det Konservative Folkeparti dengang, nu og i fremtiden – og der er nok at tale om.

Ikke et klasseparti

Det konservative koryfæ hælder te i koppen, napper en pibe fra den lange piberække ved den propfyldte bogreol og stopper den med tobak. Han spejder fra terrassen ud over den velpassede have med udsigt til den sjællandske nordkyst, som Per Stig Møller også husker fra sin barndom, inden han går ned i haven og sætter sig på en gyngebænk.

Snakken bevæger sig hen på Det Konservative Folkeparti. Hvad partiet – og

borgerligheden – ifølge Per Stig Møller er og skal være.

Her er det afgørende for den tidligere formand, at Det Konservative Folkeparti ikke er et klasseparti. Partiet favner ifølge Per Stig Møller både direktøren i Gentofte med hvid villa og sort tegltag og arbejderfamilien med rækkehus i Horsens. Konservative skal have fokus på helhedstænkningen, for det hele er en organisme, mener han.

"Hvis der går koldbrand i en legemsdel, så er det hele mennesket, der er sygt. Du risikerer, at mennesket dør, hvis koldbranden ikke bliver behandlet. Så du kan ikke bare ignorere noget i samfundet. Vi er ikke et interesseparti, fordi vi ikke fører politik for specielle interessegrupper," siger Per Stig Møller.

Det er der andre partier, der historisk set har gjort, påpeger han. Venstre havde landbruget og Socialdemokratiet arbejderne. Men Per Stig Møller pointerer, at netop Det Konservative Folkeparti altid har repræsenteret det ene, det andet, det tredje og det fjerde. Et vaskeægte folkeparti.

Til gengæld er Det Konservative Folkeparti meget principfast, når det gælder værdierne. Danmark har en historie, en kultur, et sprog og sine traditioner. Og det skal partiet aldrig vige fra, hvis det står til den tidligere udenrigsminister.

"I disse tider bliver samfundet gradvist pulveriseret af identitetspolitik og krænkelseskultur. Hvor nogle folk kan blive krænkede over det ene, og andre bliver krænkede over det andet. Til sidst kan du overhovedet ikke sige noget," siger han og tilføjer:

"Historien skal skrives om hver anden dag. Der skal vi stå fast og sige, at nu stopper festen altså," siger Per Stig Møller og tager endnu et sug af piben, efter en ny gang frisk tobak er blevet stoppet i.

“

Hvis der går koldbrand i en legemsdel, så er det hele mennesket, der er sygt.

Du risikerer, at mennesket dør, hvis koldbranden ikke bliver behandlet

Fogh blev julemand

Netop helhedstanken gør ifølge Per Stig Møller også, at Det Konservative Folkeparti på sigt kan rykke ind og tage en position som et samlende parti hen over den politiske midte.

Det betyder, at partiet i princippet kan bevæge sig hen mod en strategi, hvor det også har mulighed for at lave en bredere

finanslov over midten i stedet for at holde fast i blokpolitikken, forklarer Per Stig Møller. At være borgerlige stemmer, der arbejder. Det har i hvert fald virket før, påpeger han.

For da Socialdemokratiet i 1984 ikke ville stemme for finansloven, så 'knaldede Poul Schlüter dem ned og fik partiets største sejr nogensinde' med Per Stig Møllers egne ord.

"Socialdemokratiet havde kvæjet sig og stemt imod finansloven, og Fremskridtspartiet havde været for vanskeligt at samarbejde med. Så slog Schlüter til og dannede en regering hen over midten. Så hvis vi bare ligger og fører blokpolitik, så virker vi ikke, som om vi vil finde løsninger. Det er ikke seriøst," lyder den politiske analyse fra Per Stig Møller.

Han rejser sig fra gyngebænken i den veltrimmede have og går ned mod den badebro, som han dagligt benytter, når han skal have de obligatoriske morgen- og middagsdukkerter. En frisk, skarp sommervind blæser, mens han bevæger sig ud på broen.

Det kan da også godt blæse, når man skal bygge bro i dansk politik, har Per Stig Møller erfaret. Men det kan være nødvendigt, hvis Det Konservative Folkeparti atter skal sætte sig i regeringskontorerne, mener han.

Hvis Det Konservative Folkeparti skal have flyttet vælgere over midten, skal partiet af og til også lave noget, der tiltaler dem på den anden side. For ellers bliver partiet ikke større, og så kan blå blok blive ved med at skubbe mandater rundt i blokken, pointerer han.

"Prøv at tænke på, da Anders Fogh Rasmussen rakte ind over midten. Han skiftede fra hulemand til julemand. Bang! Så stjal han midten. Hvis han ikke havde gjort det i 2001, så var Venstre ikke blevet så stort et parti. Og så havde Danmark ikke fået en borgerlig regering," konstaterer Per Stig Møller.

De hånlige 10 procent

For hvis blå blok ikke kan favne midten, så forbliver blokken i krise, og Socialdemokratiet vil regere Danmark i mange år fremover, spår Per Stig Møller.

"Så vil partierne i blå blok bare blive ved med at stjæle vælgere fra hinanden. Venstre kan gå lidt frem og tilbage. Vi kan gå lidt frem på Venstres bekostning. Nye Borgerlige kan tage stemmer fra Dansk Folkeparti, men det skaber ikke nogen regering. Det gør ikke, at vi kommer ud af dødvandet," siger han.

Det vigtigste er dog at kigge indad, mener Per Stig Møller, der ser klare sundhedstegn i Det Konservative Folkeparti. I

flere meningsmålinger har partiet fået opbakning fra omkring ni procent af vælgerne, så det begynder at gå i den rigtige retning, mener han.

Per Stig Møller peger på, at der en overgang kom ro under Bendt Bendtsens ledelse, som skabte og fastholdte roen ved at sørge

“

Så kommer Pape, og alle er indstillet på, at uroen skal standse. Pape fastholder nu den ro, der er kommet. Jeg har ikke indtryk af, at der er nogen uro i gruppen overhovedet. Jeg har i hvert fald ikke bemærket den. Og nu går vi stille og roligt frem, så det er glædeligt

for, at alle kunne føle sig hjemme i projektet og den holdopstilling, som Bendtsen på daværende tidspunkt stod i spidsen for.

"Vi gik frem til det, som man dengang hånligt kaldte 10 procent. Men efter Bendt Bendtsens ledelse kommer der uro igen, og de hånlige 10 procent bliver et fatamorgana for de ledere, der fulgte efter," konstaterer Per Stig Møller, mens han kigger ud over vandet og fortsætter:

”Så kommer Pape, og alle er indstillet på, at uroen skal standse. Pape fastholder nu den ro, der er kommet. Jeg har ikke indtryk af, at der er nogen uro i gruppen overhovedet. Jeg har i hvert fald ikke bemærket den. Og nu går vi stille og roligt frem, så det er glædeligt,” siger Per Stig Møller.

Intern mudderkastning

Han mener, at Det Konservative Folkeparti ligger et stabilt sted i dag. Selvfølgelig er der langt til fordums storhed og styrke, men nu kan man heller ikke forlange 42 mandater fra den ene dag til den anden, og det fik den tidligere konservative statsminister Poul Schlüter heller ikke, fremhæver Per Stig Møller.

”Den interne uro, som vi havde i 90’erne, er der jo ikke i dag. Jeg synes, at Det Konservative Folkeparti står et godt sted. Partiet viste eksempelvis, at det kan tage ansvar i EU-politikken for nylig, hvor Venstre ikke tog ansvar,” siger han og henviser til, at regeringen i juni fik mandat til at forhandle et nyt EU-budget med konservativ opbakning.

Væk er nu fløjkrige og benspænd, men sådan var det altså ikke i 90’erne. Eksempelvis er bogen ’Kongekabale’ af tidligere pressechef for partiet Niels Krause Kjær, der senere også blev filmatiseret, stærkt inspireret af et konservativt magtopgør. Noget, som Per Stig Møller kun husker alt for godt. Det resulterede i et parti i frit fald.

”I en periode kannibaliserede partiet sig selv, og vi blev selvfølgelig straffet af vælgerne. Det skulle vi også. Et af mine

dårligste valgresultater kom, da jeg var partiformand. Der havde været mudderkastning fra partiet selv. Det var ikke de andre partier, der svinede mig til. Nej, det var mine egne,” siger han og tilføjer:

”Hvis jeg kun vidste om mig selv, hvad der stod i aviserne, så ville jeg sandelig heller ikke stemme på mig selv. Det kunne jeg ikke bebrejde vælgerne,” siger han.

“

I en periode kannibaliserede partiet sig selv, og vi blev selvfølgelig straffet af vælgerne. Det skulle vi også. Et af mine dårligste valgresultater kom, da jeg var partiformand. Der havde været mudderkastning fra partiet selv. Det var ikke de andre partier, der svinede mig til. Nej, det var mine egne

I dag er det imidlertid helt andre emner, der optager pressen, når Det Konservative Folkeparti bliver omtalt. Flere medier som eksempelvis B.T. og Euroman sammenligner for tiden Søren Pape med Poul Schlüter. Men den sammenligning mener Per Stig Møller ikke, at man skal ’byde’ den nuværende formand.

”Lad nu Pape være Pape. Det er ikke fair hele tiden at måle ham op mod Schlüter.

Schlüter var heller ikke Schlüter fra den første dag. Vi satte jo heller ikke Schlüter op mod tidligere formænd som John Christmas-Møller eller Aksel Møller, vel? Pape er Pape. Schlüter var Schlüter,” slår han fast.

Dog ser Per Stig Møller visse ligheder mellem Søren Pape og Poul Schlüter. Bl.a. i måden at lede Det Konservative Folkeparti på og ved at være i stand til at se hen over midten i dansk politik.

”Her har Pape lidt af den samme konservative grundholdning, som Schlüter havde. Det er igen helheden. Vi kan ikke bare lade alle dem, som er fristet af Socialdemokratiet, løbe hen til dem. For det kan være, at de faktisk føler sig hjemme i vores politik, hvis de kender den,” siger Per Stig Møller.

Fuld af fortrosthed

Den nuværende politiske linje vil den tidligere kultur-, miljø- og udenrigsminister ikke kloges sig på, for det kan de godt selv finde ud af på Christiansborg, mener Per Stig Møller. Men han har trods alt nogle bud på, hvor Det Konservative Folkeparti skal stå stærkt.

”Klimapolitikken ligger til vores højreben. Kontrakten mellem generationerne. Kulturpolitikken er også vigtig. Som jeg sagde før: Vi har vores historie, vores kultur og vores sprog. Vi skal også stå for økonomisk ansvarlighed og stram retspolitik, men også en fair retspolitik. Og selvfølgelig den personlige frihed,” siger Per Stig Møller og fastslår:

”Jeg er meget fortrosthedsfuld på vores gamle partis vegne.”

HANNE VENDTE SIN FAMILIETRAGEDIE TIL EN POLITISK SEJR

Ingen kiggede ned i telefonen mere. Alle var opslugt af ordene fra den konservative stedfortræder, der med rystende stemme og ufrivillige pauser gennemlevede sin families største tragedie på Folketingets talerstol.

”Jeg er taknemmelig for de 14 ugers orlov, som jeg fik, for at komme mig over smerten og savnet af det barn, som jeg lige havde lagt i graven. Men vi reagerer forskelligt på sorg. Nogle har brug for fred og alenetid. Andre har brug for at komme ud, komme i gang med livet igen,” sagde en tydeligt berørt Hanne Bjørn-Klausen fra talerstolen i Folketinget.

Talen ramte over en million danskere på Facebook, hvilket er konservativ rekord, ligesom Hanne Bjørn-Klausen fik lov til at dele sin personlige fortælling i programmer som Go’ morgen Danmark på TV2 og DR1’s Aftenshowet. Men vigtigst for Hanne Bjørn-Klausen selv blev et borgerforslag til lovgivning.

Hjertelyden forsvandt

Skrues tiden et års tid tilbage, blev der stillet et borgerforslag i Folketinget om ret til seks måneders sorgorlov for begge forældre, der har mistet et barn under 18 år. Indtil nu har forældre, som mister et barn ved fødslen, eller før det fylder syv måneder, kunnet få 14 ugers orlov at bearbejde sorgen i.

Men den ordning skulle altså ifølge et borgerforslag udvides. Hanne Bjørn-Klausen var en af de borgere, der satte pennen til papiret og underskrev forslaget. Samtidig skulle hun et halvt år senere vise sig at blive den politiker, der bar forslaget igennem Folketinget og sikrede opbakning til det. For Hanne fik en sag, der lå hendes hjerte meget nær.

En kold januardag for 11 år siden mistede Hanne og hendes mand deres søn, Valdemar, ugen før, at han skulle være taget med kejsersnit. Hanne havde fået svangerskabsforgiftning. Lægerne blev ved med at forsikre hende om, at moren havde det skidt, men babyen det godt. En dag var der dog ikke hjertelyd mere, og Hanne dødfødte Valdemar.

Fik tak fra ministeren

Dengang blev Hanne mødt af et system, der ikke var indrettet til forældre, som havde mistet et barn. Selvom Hanne og hendes mand var tyngt af sorg over at have mistet Valdemar, blev de alligevel indkaldt til sundhedsplejersken, der gav dem en bog om at blive forældre for første gang. Den oplevelse kunne de godt have været foruden.

”I et land som Danmark må der være plads til at sørge over det barn, som man har mistet. For den enkelte familie betyder sorgorlov alverden, men for vores samfundsøkonomi er det ikke nogen stor belastning. Man har ikke brug for at få en sagsbehandler fra jobcenteret i røret en måned efter sit tab. For man er i sorg – ikke jobsøgende,” siger hun.

Jobsøgende var Hanne heller ikke tidligere i år. Alligevel endte hun med at forlade sit job midlertidigt, da hun blev indkaldt som suppleant for Rasmus Jarlov i Folketinget. Hanne fik titel af grønlandsordfører og skulle bl.a. debattere missioner i Arktis. Men hun var samtidig også på sin helt egen mission: At få borgerforslaget stemt igennem.

”For mig var det en vigtig sag – både politisk og personligt. Smerten kender kun dem, som har mistet et barn selv. Derfor

følte jeg en pligt til at få forslaget stemt igennem, selvom det var følelsesladet og hårdt,” siger Hanne Bjørn-Klausen.

Stemt igennem blev forslaget. Til at starte med var Folketingets partier ellers skeptiske. Beskæftigelsesministeren anerkendte problemet, men ville i begyndelsen ikke lægge mandater til borgerforslaget.

Efter Hannes rørende og personlige tale blev der dog indkaldt til hasteforhandlinger, og da ministeren gik på talerstolen, inden der skulle stemmes om forslaget, nævnte han ved navn Hanne Bjørn-Klausen og takkede. Noget, der hører til sjældenhederne på Christiansborg.

Gamle følelser tilbage

Så hurtigt kan det gå i politik, og på en uge gik Hanne fra at være en ukendt suppleant, der skulle vise id-kort alle steder, til at være hende orlovsforkæmperen, der modtog anerkendende nik og blikke på Christiansborgs gange.

”Det var en smule overvældende, må jeg indrømme. Jeg har slet ikke tal på, hvor mange søde beskeder, som jeg har modtaget, og nu bliver jeg sågar stoppet i Magasin, hvor folk vil sige tak og tillykke. Det føles fantastisk, og jeg har da også lige måttet nive mig selv i armen. Men den er god nok,” siger hun.

Hanne Bjørn-Klausen ser nu tilbage på en hektisk tid, der også har budt på stor mediebevågenhed. Hele forløbet har været meget kontrastfyldt for byrådspolitiker fra Herlev, erkender hun.

”Mine børn synes, at det er cool, at mor har været på tv og i aviserne. Men det har også været en omvæltning. Mange af de gamle følelser er kommet op igen, og dem har jeg skullet tackle

under interviews og debatter. Det har dog været hele kampen værd. Vi skyldte at hjælpe flere familier – også dem, som har mistet større børn,” siger hun.

Så for Hanne var det næsten poetisk smukt, da hun på Valdemarsdag kunne træde ud af Beskæftigelsesministeriet efter drøftelser om sorgorlov, der netop ville sikre flere forældre mere tid og bedre plads til at sørge. Nu ser hun frem til, at

borgerforslaget, som mere end 67.000 danskere har skrevet under på, bliver endeligt vedtaget i det nye folketingsår.

En storebror i himlen

Og hvad angår familielivet? I dag er Hanne Bjørn-Klausen og hendes mand, Flemming, beriget med to sunde og raske børn. 11 måneder efter Valdemars død blev de nemlig forældre til Magnus, og siden

er også lillesøster Mathilde kommet til familien i Herlev.

”Magnus og Mathilde har altid vidst, at de har en storebror i himlen. Og hvis min mand og jeg derhjemme får sagt, at vi er fire i vores familie, retter de os og siger: ’Nej, vi er altså fem.’ Vi går alle sammen på kirkegården på Valdemars fødselsdag og juleaften,” siger Hanne Bjørn-Klausen og smiler.

JAGTEN PÅ BORGERLIGE VÆRDIER HAR ÅBNET TRANSFERVINDUET

Lennart Qvist rejste sig fra sin plads ved frokostbordet i Snapstinget og fortalte åbenhjertigt, hvorfor den 49-årige erhvervsmand havde besluttet at forlade et liberalt parti og melde sig ind i et konservativt af slagsen.

"Jeg skiftede fra Venstre, fordi partiet ikke længere er så borgerligt endda. Det Konservative Folkeparti er tro mod borgerlige værdier, og vi står ved det. Vi stikker ikke i alle mulige retninger, og det tiltaler mig meget," sagde Qvist, der er byrådsmedlem i Ringkøbing-Skjern Kommune og tidligere har arbejdet for bl.a. Mærsk og Vestas.

Han var én af syv nye lokalpolitikere, som generalsekretær Søren Vandsø i juni inviterede ind på Christiansborg til en rundvisning, frokost, politisk snak og

runde, hvor alle kunne forklare, hvorfor de inden for det seneste års tid havde valgt at skifte til netop Det Konservative Folkeparti. Her fik de en varm modtagelse af generalsekretæren.

"Det er nye og bedre tider i Det Konservative Folkeparti. For nogle år tilbage kæmpede vi for at holde fast i folk, mens vi nu har mange nye, som vil lege med. Det skal folk selvfølgelig have lov til, fordi vi har gang i noget spændende, og der er stor tiltro til projektet," sagde en glad Vandsø.

Nu med i far-partiet

Temperaturen flirtede med 30 grader, Dannebrog vajede i vinden foran Christiansborg, og kombinationen af gåpåmod og nysgerrighed gjorde, at der var lagt op til en smuk dag.

Begejstringen for at være på Danmarks fineste slot var ikke til at overse. Med god grund. Flere af de nye konservative politikere havde nemlig aldrig før betrådt gulvet på Christiansborg.

Første tur på slottet var mødet dog ikke for 34-årige Karina Bergmann, der sidder i Københavns Borgerrepræsentation på Rådhuset en lille kilometer fra Christiansborg. Da det blev hendes tur ved frokostbordet i Snapstinget, forklarede hun, hvorfor hun meldte sig under det grønne C-logo efter at have repræsenteret Liberal Alliance lokalpolitisk.

"Med tiden er jeg blevet mere voksen, og derfor kan jeg bedre se mig selv her. Hvor Liberal Alliance skal være den frække dreng i klassen, så er det her far-partiet. I Det Konservative Folke-

parti sidder vi ved det store bord. Vi står ikke i hjørnet og råber og skriger,” forklarede Karina Bergmann.

Har genfundet troen

Men skiftet var ikke kun et spørgsmål om politisk ansvar for Karina Bergmann. Personligt har Bergmann været på en rejse tilbage i tiden. Hun fik atter øjnene op for betydningen af familien, kongehuset og kristendommen på sin vej hjem til konservatismen.

”Jeg er borgerlig helt ind i hjertet. Desuden er jeg opvokset meget konservativt, så det er jo tilbage til rødderne for mig. Det Konservative Folkeparti repræsenterer alt det, som jeg står for i dag. Jeg har også genfundet min tro og går ind for Gud, konge og fædreland,” sagde Karina Bergmann med et glimt i øjet.

Udover generalsekretær Søren Vandsø mødte Karina Bergmann og de seks andre politikere også den konservative formand Søren Pape til mødet på Christiansborg. For selvom formanden som altid havde et travlt program, så var der naturligvis tid til at hilse goddag og velkommen til de nye holdkammerater.

Veloplagte og bevæbnet med noget koldt at drikke foldede alle ørene ud, da snakken faldt på strategien i partiet og den nuværende situation, men også fremtiden.

Her er visionen klar: Det Konservative Folkeparti skal fortsætte sit vokseværk og blive mere indflydelsesrigt, understregede den konservative partiformand.

”Det er intet mindre end fantastisk at se, når nye folk kommer til partiet. Det betyder jo, at vi gør noget rigtigt – ikke bare her på Christiansborg, men hele vejen rundt. Der er dog meget arbejde at gøre endnu, for jeg har en ambition om, at vi skal være endnu større, og det tror jeg virkelig på, at vi kan,” forklarede en begejstret Søren Pape.

Troen på fremtiden var formanden ikke alene om at have. Stemningen var fortrøstningsfuld, og mens Søren Pape og resten af selskabet fortsatte med frokosten i Snapstinget, rejste en anden ung kvinde sig op.

Mere end udlændinge

Den unge kvinde var 27-årige Tina-Mia Eriksen. Hun var igennem lang tid medlem af Dansk Folkeparti, men byrådspolitiker fra Ringsted ville gerne snakke om andre ting end bare udlændingepolitik. Derfor var et skifte væk fra Dansk Folkeparti over til Det Konservative Folkeparti uundgåeligt, forklarede hun.

”I Dansk Folkeparti er man udlændingepolitik. Det er dét, som alle spørger dig om. Men jeg har jo også en holdning

til socialt udsatte, psykisk syge og vores erhvervsliv. I Det Konservative Folkeparti har vi en bredere, mere nuanceret politik, og vi kan snakke om mange flere emner,” sagde Tina-Mia Eriksen.

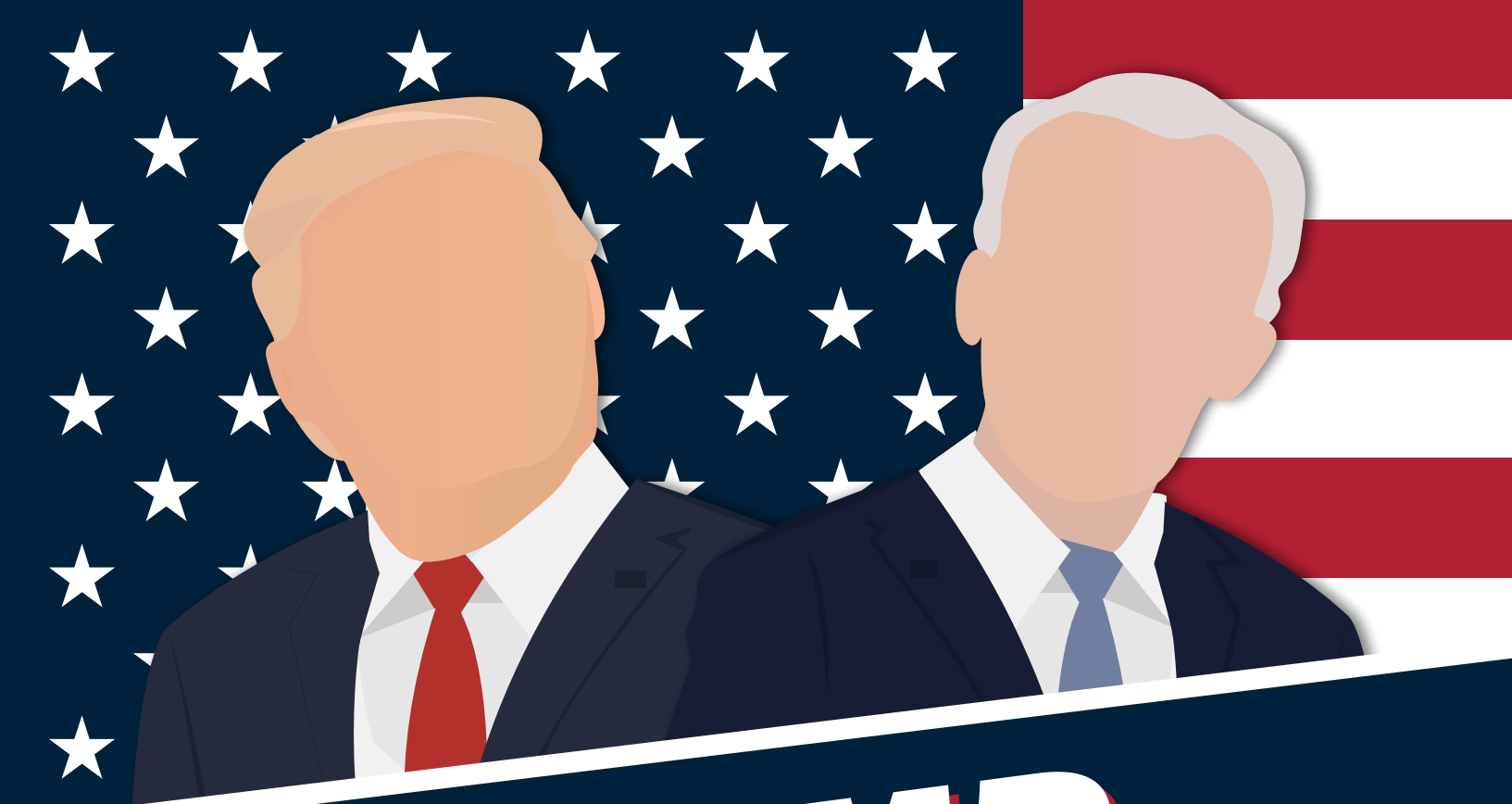
Bliver spurgt til skifte

På trods af sin unge alder har Tina-Mia Eriksen allerede stor politisk erfaring. Som 19-årig gik Eriksen ind i politik, men i sine 20'ere har hun anlagt et mere borgerligt syn på tingene. Det bliver man ikke altid hyldet for, påpegede hun.

”Jeg plejer at sige, at politik er det eneste fag, hvor det ikke er en fordel at være omstillingsparat. Jeg bliver spurgt meget ind til til mit skifte i og med, at Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti er meget langt fra hinanden på f.eks. skatte- og erhvervsområdet. Selvom det kan være irriterende at blive konfronteret med, er jeg glad for mit skifte,” sagde byrådspolitiker fra Ringsted.

Dermed var der ingen tvivl om, hvorfor valget var faldet på Det Konservative Folkeparti for mange af de nye lokalpolitikere. Partiet har styr på borgerlige værdier, og de manglede andetsteds. Jagten på dem åbnede altså det politiske transfervindue – men for Lennart Qvist, Karina Bergmann og Tina-Mia Eriksen sluttede den hos Det Konservative Folkeparti.

TRUMP ELLER BIDEN

DIN GUIDE TIL DEN AMERIKANSKE VALGNAT

DEN 3. NOVEMBER

skal amerikanerne til stemmeurnerne for at vælge præsident.
Men hvordan er det nu lige med de valgmænd dér?
Hvornår på valgnatten dumper resultatet egentlig ind?
Og hvilke stater skal der holdes særligt øje med?
Politisk Horisont giver dig svarene i din guide
til den amerikanske valgnat her.

Vinderen tager det hele

Guds eget land skal vælge præsident. Men hvordan finder amerikanerne frem til, hvem det skal være? Nøglen til at forstå det ligger i amerikanernes valgsystem. Det er bygget op af flertalsvalg i enkeltmandskredse - eller i folkemunde et 'winner takes it all'-system. Princippet bag systemet er enkelt: Den kandidat, der får flest stemmer i en delstat, får alle delstatens tildelte valgmænd, mens alle modkandidatens stemmer i delstaten går tabt. Det princip gælder i 48 af de 50 delstater. I delstaterne Maine og Nebraska uddeles hver især to valgmænd til den kandidat, der opnår flest stemmer. De resterende valgmænd bliver så fordelt til vinderen af hvert distrikt inden for de to delstater.

Stemmer på valgmænd

Det gælder altså om at vinde flere valgmand end sin modkandidat for at blive præsident. Faktisk stemmer vælgerne ikke direkte på Joe Biden eller Donald Trump, men på netop valgmand, der repræsenterer de to kandidater. Idéen bag valgmandssystemet er at få kandidaterne til også at interessere sig for små delstater og ikke kun de folkerigeste. I alt består de 50 delstater af 538 valgmand, som er fordelt efter delstaternes befolkningstal. Eksempelvis vinder en kandidat 55 valgmand ved at opnå flest stemmer i den største delstat, Californien, mens der kun er tre valgmand på spil i Bidens hjemstat, Delaware. Når en kandidat opnår 270 valgmand, ja, så er sejren på valgnatten sikret.

Flertallet bestemmer ikke

Derfor er det ikke nødvendigvis den kandidat, som har fået flest stemmer, der bliver præsident. Senest i 2016 fik den demokratiske kandidat Hillary Clinton næsten 2,9 millioner flere stemmer end republikanske Donald Trump, men fordi sidstnævnte vandt flere stater og opnåede 306 valgmænd, var det altså ham, der endte som USA's 45. præsident. Et lignende scenarie udspillede sig ved valget i 2000, da demokraten Al Gore tabte til republikanske George W. Bush - på trods af at Gore fik 500.000 flere stemmer end sin modkandidat. I alt fem gange er det sket i amerikansk historie, at en kandidat blev præsident, selvom modparten fik flere stemmer. Det var i 2016, 2000, 1888, 1876 og 1824.

Tre valg den 3. november

Det er dog ikke kun et spørgsmål om Biden eller Trump til valget i november. For samme dag skal amerikanerne også stemme til de to lovgivende kamre i Kongressen - nemlig Repræsentanterne Hus og Senatet. Og de valg er afgørende for, hvor nemt eller svært præsidenten vil få det de næste fire år. Når en lov skal vedtages i USA, kræver det flertal i både Repræsentanternes Hus og Senatet. Dog kan præsidenten gennemføre såkaldte dekretter, der er påbud eller befalinger, som præsidenten ikke behøver opbakning fra Kongressen til. Eksempelvis gik Trump uden om Kongressen i august og underskrev et corona-dekret, der betød skattelettelser og forlænget hjælp til arbejdsløse.

Kaffen skal holdes varm

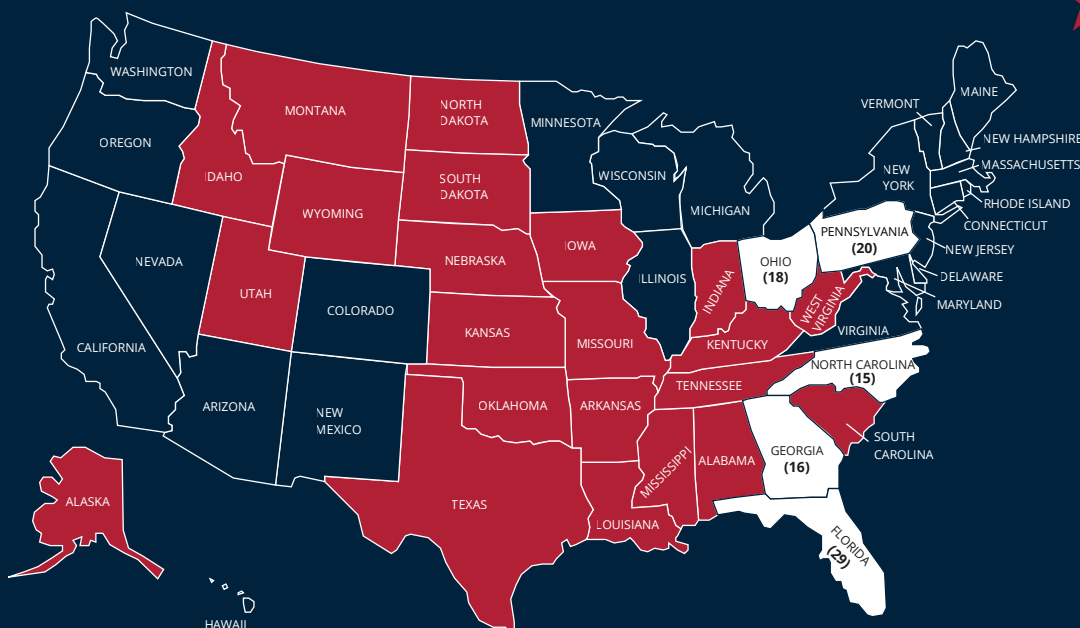
"Sorry to keep you waiting - complicated business... complicated. I've just received a call from Secretary Clinton. She congratulated us - it's about us - on our victory." Sådan indledte Donald Trump sin sejrstale, som han gav ca. kl. 08.50 dansk tid den 9. november 2016 ved Republikanernes valgfest i New York. Men hvornår står det egentlig klart, hvilken af de to kandidater der har vundet? Ingen kan med garanti sige, hvornår en sejrherre kan træde frem og modtage sine vælgeres hyldelse, men det bliver formentlig ud på de sene natte-timer eller om morgenen den 4. november. Så husk at holde kaffen varm, for bliver det et tæt løb mellem de to kandidater, bliver det også en lang nat.

Jordskred giver tidlig sejr

Er der herimod tale om en jordskredssejr til Joe Biden eller Donald Trump, kender offentligheden tidligst udfaldet omkring kl. 02 dansk tid, hvor de fleste valgsteder i det østlige og centrale USA er lukket. Men der er også mulighed for, at ingen ved, hvem der har vundet, når onsdag den 4. november er slut. Ved præsidentvalget for 20 år siden gik der eksempelvis hele 36 dage, før republikaneren George W. Bush blev udråbt til vinder. Ventetiden skyldtes, at en omtælling var nødvendig i svingstaten Florida, der ofte har spillet en afgørende rolle for, hvem der har kunnet hæve højre hånd, sværge troskab til Gud og nationen og lade sig indsætte som præsident ved ceremonien i januar.

STATTER AT HOLDE ØJE MED

Svingstater afgør ofte, hvem der bliver præsident. Det er stater, hvor løbet er så tæt, at resultatet kan svinge over til enten Biden eller Trumps fordel. På kortet er svingstater - ifølge tv-stationen CNN's måling fra den 1. oktober - fremhævet med hvidt. Parentesen fortæller, hvor mange valgmænd der er på spil i delstaten. De blå stater står Biden til at vinde, mens Trump står til at vinde de røde stater.

PÅ ÆRØ BLANDER *den lokale sherif* WHISKY OP MED POLITIK

For 10 år siden var han med til at lave socialdemokraten Frank Jensens borgmesterkampagne i København. Nu bor whiskysælgeren Peter Fröhlich på en ø, der har gjort ham konservativ. Politisk Horisont besøger den lokale sherif til en snak om skiftet over midten, surdejskurser, omsorgen for miljøet, ansvarsfølelse og at sidde i sine underhylere.

Sheriffen på Ærø. Under det tilnavn jerner Peter Fröhlich øen rundt på sin grønne Harley-Davidson. Men det er faktisk ikke derfor, at ærøboerne har givet ham status af sherif. Næ, det skyldes hans surdejsbrød. Engang åbnede han nemlig et bageri, der gør, at Fröhlich nu er gået fra reklamemand i Humlebæk til whiskysælger på Ærø. Mere om det senere.

Peter Fröhlich tager imod Politisk Horisont på familiens trelængede gård, der med hestestald og fem hektarer jord er købt for samme pris som en toværelses i det indre København. Han træder ud på den vildmarksagtige gårdsplads iført havaianas, knælange shorts, grøn t-shirt med Ærø Whiskys logo påtrykt, filthat og hornbriller i mønsteret skildpadde.

"At være konservativ er mere end brune laksko og nålestribe jakkesæt. Det har jeg også selv gået rundt i. Men det er ikke tøjstilen, der forener os som konservative. Det er værdisætten," siger Peter Fröhlich til lyden af fuglekvidder og advarer medlemsbladets udsendte om at træde varsomt, såfremt der ikke skal moses hestepærer op under skosålen.

Politisk åbenbaring

Når Peter Fröhlich omtaler sine værdier som konservative, skyldes det lidt af en åbenbaring. Indtil for ganske kort tid siden vidste 64-årige Fröhlich nemlig ikke, at han er konservativ. Fröhlich har aldrig før sat kryds ved liste C, og han var eksempelvis med til lave socialdemokraten Frank Jensens borgmestercampagne i hovedstaden for godt 10 år tilbage.

Men da Fröhlich havde boet et par år på Ærø, fik han en ahaoplevelse. Sejlmakkeren Mark Ambech, der er medlem af den lokale vælgerforening og skipper på skonnerten Fylla, havde bemærket Fröhlichs konservative anstrøg. Derfor var sømanden Fröhlich nødt til at finde ud af, om han mon havde udsat sin politiske selvforståelse for et livslangt bedrag.

"Altså, jeg læste jo hele partiets hjemmeside og kunne spejle mig i det. Så ramte tanken mig: 'Hold kæft, mand, du er jo konservativ, Peter.' Omsorgen for små, lokale virksomheder og vores natur deler jeg med partiet. Jeg var aldrig gået ombord i lokalpolitik på Sjælland, og jo nok slet ikke for et konservativt parti. På Ærø føles det bare rigtigt," siger han.

Men hvordan er Fröhlich, der for godt otte måneder siden blev valgt som konservativ vælgerforeningsformand på Ærø, overhovedet endt i et nedlagt landbrug

her? Manden, der er uddannet fotograf i New York, har været kreativ direktør i Flügger og på to amerikanske reklamebureauer og haft sit eget firma. Hvad skyldes hans længsel efter ø-livet?

Forklaringen er ikke den klassiske om søgen efter indre ro eller for at blive ét med naturen. 64-årige Fröhlich har ikke søgt tilflugt på Ærø. Godt nok rådede hans læge ham til at sænke tempoet lidt for helbredets skyld. Men årsagen til, at han forlod sit arkitekttegnede træhus i nord-sjællandske Humlebæk er en helt anden.

"Jeg var sindssygt nysgerrig efter, hvordan det er at mærke freden. Reklamebranchen er pissetravl, men jeg har altid elsket den. Så jeg er hverken gladere eller mere i balance her på øen. Jeg har bare et andet liv. For mig er udfordringen mental. Her er bomstille. Det er dybt interessant. Jeg elsker at lære om, hvordan livet også kan leves," siger Fröhlich.

En ting, som Fröhlich har konstateret, er, at han kan undvære 80 procent af sit liv. Kun 20 af de 100 flyttekasser, som familien havde med til øen, er nemlig blevet pakket ud. Resten er stablet på høløftet. Forbrugssamfundets overflod er med Fröhlichs egne ord gået op for ham. Lidt af en opdagelse for den gamle reklamemand at gøre sig, erkender han.

Ikke at brænde unødige ressourcer af har ellers altid optaget Peter Fröhlich. Og så er historien faktisk tilbage ved den sherifstatus, som det ærøske folkedyb har givet ham. For nogle år tilbage åbnede Peter Fröhlich nemlig et sommerbageri på øen, og under aliaset Brødsheriffen afholder han surdejskurser for skolebørn, turister og andre interesserede – deraf sheriftitlen.

Hos Brødsheriffen er konceptet grønt og lokalt. Eksempelvis hentes alt mel fra en økologisk landmand på Midtfyn, og

sherifblandingens fragtes nænsomt til Ærø og med så lav CO₂-belastning som muligt. Fröhlichs surdejskurser er ikke kun undervisning i bagværk, men også at omstille sig mentalt til livet på en ø, beskytte klimaet og udnytte lokale råvarer.

I ringen for slagteri

Af kærlighed til netop lokale råvarer deltog Peter Fröhlich på en generalforsamling i 2017 – og kom hjem som direktør for et slagteri. Egentlig skulle Fröhlich blot stemme for sin kammerat og havde fået en fuldmagt med. Men for ham var det ikke til at bære, hvis Ærøslagteren lukkede. Selvom han kæmpede bravt, måtte kødkrogene dog pilles ned til sidst.

”Bæredygtighed er sindssygt vigtigt på en ø. Nu, hvor slagteriet er lukket, skal vi jo slagte et dyr herovre og sende det med en færge til Svendborg for så at få kødet tilbage i køledisken på Ærø. Overvej lige al det brændstof, som vi bruger på at slagte en ko. Så jeg måtte træde i ringen og give alt, hvad jeg havde, for at redde vores slagteri,” siger Fröhlich.

Efter slagteriets lukning bruger Fröhlich nu sin virketrang i rollen som medejer

af og salgschef for Ærø Whisky. Derfor ser ærøboerne ham ikke kun drøne rundt på sin Harley-Davidson. Synet af Fröhlich, der på sin Massey Ferguson tøffer ned ad snoede veje for at hente malt til whiskyen hos en lokal økologisk landmand, pryder også den ærøske horisont.

Ikke alt er dog af lokal afstamning hos Ærø Whisky, erkender Peter Fröhlich med et smil, mens han parkerer kværnen foran destilleriet, hvor dagens sidste ophold bli-

ver gjort. Whiskyserien Royal Oak, der har toner af vanilje, rosin, kokos og rødvin, er nemlig lagret på en vintønde fra kongehusets Château de Cayx i Frankrig. Det har da sin ret, mener Peter Fröhlich.

Inden Fröhlich takker af og sender Politisk Horisonts udsendte mod el-færgen, spejder han ud over Ærøskøbing, hvor destilleret ligger. Han forklarer, hvorfor en mand, der har et nedlagt landbrug med bed and breakfast, hestepensionat og

ÆRØ WHISKY

På torvet i Ærøskøbing ligger et lille destilleri, som danner rammen om Ærø Whisky. Virksomheden har mere end 350 medejere - heraf fem større aktionærer - og den håndfuld er Peter Fröhlich en del af. Tre medarbejdere er beskæftiget hos virksomheden, der sælger 2.000 flasker whisky årligt og har som officiel målsætning at nå op på 8.000 af slagsen.

campingfaciliteter – og knokler i krydsfeltet mellem whisky og marketing – alligevel investerer sine kræfter i politik.

”Jeg vil ikke sige, at det ærøske samfund hænger med snuden, men vi skal jo klare os selv. Fraflytning er med afstand vores største problem, og derfor handler det om at skabe arbejdspladser. Det forsøger jeg at gøre både i erhvervslivet og lokalpolitisk. Værdisættet, som vi konservative har, er jo at beskytte

arbejdspladser og vores miljø,” siger den konservative erhvervsmand.

Måske pilot engang

Men skal han ikke snart nyde sit otium, den gode Fröhlich? Læne sig tilbage med sin 17 år yngre hustru, Mette, dyrke noget litteratur, passe urtehaven og indstille erhvervskarrieren? Det kunne han egentlig godt. Fröhlich har da også råd til det. Alligevel forbliver enhver tanke om tilbage-

trækning uaktuel for ham. Fröhlich bærer et stort ansvar, slår han fast.

”Skulle jeg sidde i mine underhylere til kl. 10 hver dag? Om morgenen, når du står op, kræver livet noget af dig. Og så længe du har noget at give, er du forpligtet til det. Jeg startede et bageri, forelskede mig i øen, flyttede hertil og endte som whisky-sælger. Mangler vi en pilot til luftvåbenet, tager jeg også den tjans,” griner han og jokker sin kværn i gang.

DEBAT:

SKAL BØRN OG UNGE KUNNE BESTEMME EGET KØN?

På Christiansborg er debatten om juridisk kønsskifte blusset op igen. Læs her, hvad ligestillingsordførerne for K og R mener, at aldersgrænsen for at skifte cpr-nummer til det modsatte køn skal være.

Børn skal beskyttes – også imod deres egne forældre

Af Birgitte Bergman, ligestillingsordfører, K

I Det Konservative Folkeparti mener vi ikke, at femårige børn skal kunne bestemme deres eget køn. Derfor er vi også meget imod at fjerne aldersgrænsen for såkaldt juridisk kønsskifte, så børn og unge kan ændre personnummer til det køn, som de identificerer sig med. I dag skal man være 18 år for at skifte køn juridisk, og den lav-alder skal fastholdes.

For hvordan skal et barn på fem år kunne tage stilling til, om det er dreng eller pige? Barnet har ikke engang lært at læse eller skrive endnu. Det bestemmer heller ikke sin egen senge-

tid. Så kan jeg ikke se, hvordan barnet skulle være modent nok til at træffe en så gennemgribende beslutning om sit køn – eller kunne overskue konsekvenserne af det.

I dag er der unægteligt børn og unge, som oplever udfordringer med deres køn og identitet. De børn og unge skal vi respektere og hjælpe ved at inddrage dem selv, daginstitutioner, skoler og forældre. Men det er altså en misforstået heltegering at lade børn og unge skifte cpr-nummer i faser af livet, hvor de endnu ikke altid selv ved, hvem de er.

Ingen kan jo sige, hvordan barnet udvikler sig fremover. Sæt nu, hvis barnet kommer i tvivl igen efter at have skiftet personnummer. Har ændringen så ikke skabt mere forvirring end afklaring? Eller hvis barnet måske ligefrem fortryder sin beslutning. I det tilfælde ville barnet så måske have ønsket, at der ikke var nem adgang til et juridisk kønsskifte.

Tvivl vil altid være en del af livet, men det er ikke ensbetydende med, at man altid skal handle på den. Nogle gange er svaret tid. Som børn udforsker vi os selv og danner vores egne opfattelser. Undervejs i livet må vi så revidere nogle af de opfattelser. Eller også bliver vi måske bekræftet i dem.

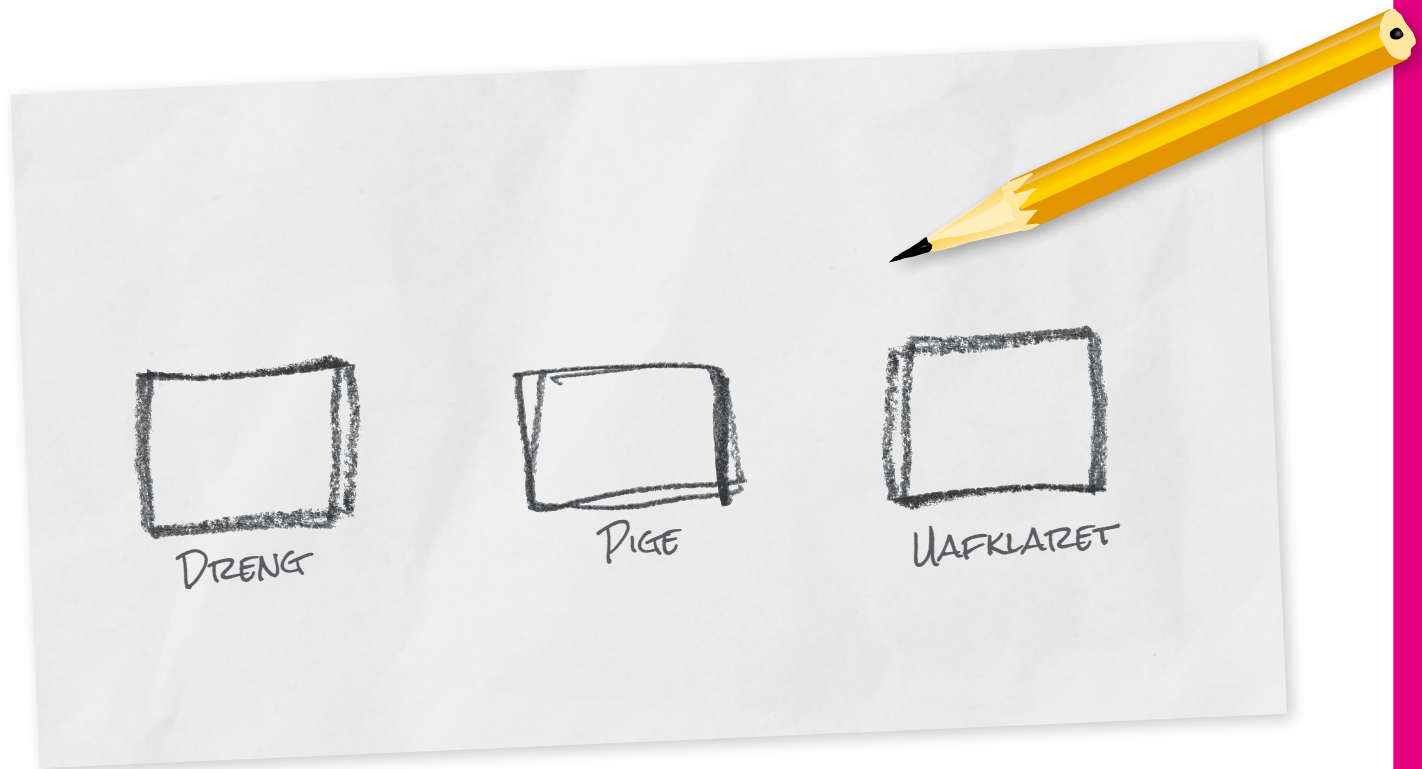
Pointen er, at tid kan gøre beslutninger mere velovervejede.

Det handler om at beskytte de børn og unge, som oplever forvirring i forhold til deres køn og identitet – nogle gange også imod deres egne forældre. Jeg kan frygte, at ønsket om et juridisk kønsskifte i en del tilfælde ikke er barnet eller den unges eget, men de voksnes. Det bliver splittelsen ikke mindre af. Sådan et pres skal vi fritage børn og unge for.

I en række andre sammenhænge er vi gode til at beskytte vores børn og unge. Eksempelvis findes der en aldersgrænse for, hvornår børn kan oprette kontoer på sociale medier, og hvor gammel man skal være for at købe hård alkohol. Det er grænser sat af samfundet for børn og unges skyld. Lad os på samme måde tage deres eget bedste i betragtning her.

Vi har en myndighedsalder i Danmark på 18 år. Her kan vi stemme, køre bil, træffe vores egne beslutninger – og stå til ansvar for dem. Derfor mener vi også, at den aldersgrænse bør gælde for juridisk kønsskifte. Vi skal give børn lov til at være børn og sikre dem et trygt opdrag. Ikke trække identitetspolitiske kønsopfattelser ned over hovedet på dem.

Juridisk kønsskifte er et enkelt tiltag med stor betydning

Af Samira Nawa, ligestillingsordfører, R

Af og til får man i politik mulighed for med ganske enkle midler at foretage en forandring, der til gengæld betyder meget for dem, som det drejer sig om. I sådan et tilfælde giver politik mening, og derfor ønsker vi i Det Radikale Venstre at fjerne aldersgrænsen for juridisk kønsskifte. For os er det svært at se det identitetspolitiske skred i, at vi ved at ændre de sidste cifre i et cpr-nummer hjælper børn og unge, der er født i en krop, som de ikke føler sig hjemme i.

Jeg tror tværtimod, at mange forældre til transkønnede børn har svært ved at forstå argumentet om, at man i alle tilfælde bør vente – for det kan jo være, at de skifter mening. Nyere forskning viser dog, at børn og unge, som klart giver udtryk for at være et andet køn end det tildelte, ikke har en tendens til at ændre på den opfattelse. Der er altså ikke tale om et egentlig valg, som lige så vel kan gøres om ugen efter. Det handler for barnet om at kunne få lov til at være sig selv.

Det virker naturligt at handle, når børn og unge udviser klare tegn på mistrivsel. Det gør sig i særdeleshed også gældende, når mistrivsel udspringer af noget så fundamentalt som en diskrepans mellem, hvordan man opfatter sit eget køn, og hvordan andre opfatter det. Det er altså ikke forældrene, der trækker egne kønsopfattelser ned over hovedet på dem.

For os, der ikke har haft problemstillingen tæt på livet, kan det være svært at sætte sig ind i, hvorfor det dog kan betyde så meget med et par cifre i cpr-nummeret. Kan børn overhovedet huske deres eget cpr-nummer? Men for transkønnede børn og unge kan det lige eller ulige tal være årsag til ubehagelige episoder i mødet med lægen, skolen og andre offentlige instanser. Når der synes at være uoverensstemmelse mellem cpr-nummer og fremtoning, bliver transkønnede børn nødt til eksplicit at forklare, at de altså er transkønnede.

Det er en unødvendig misforståelse, som ingen har interesse i at skabe. Det vil muligheden for et juridisk kønsskifte for personer under 18 år kunne afhjælpe. For det handler absolut om at beskytte børn og unge. Det, mener vi, sikres bedst

ved at skabe rammerne for, at de kan få lov at være dem, som de er. Også i mødet med institutionslivet.

Derfor ser jeg heller ikke spørgsmålet som værende en stor ideologisk kamplads. Det appellerer i virkeligheden snarere til en sund fornuft i mig. For det giver ingen mening, at en kilde til børns mistrivsel udspringer af en insisteren på at fastholde et bestemt tal i et cpr-nummer. Det er et enkelt tiltag, men med stor betydning.

Det mener jeg, at vi skylder børnene at handle på.

DANSK JERNNÆVE SKAL SENDE SVENSKE BANDER I BRÆDDERNE

En sms tikker ind på formand Søren Papes telefon. Beskeden indeholder en invitation til at komme og tale foran det svenske parlament, Riksdagen, om det altoverskyggende problem på den anden side af Øresund i øjeblikket.

"Søren Pape! Vi skulle mycket gärna vilja be dig komma till Stockholm och berätta om Danmarks och ditt arbete mot de kriminella gängen. Extremt stor fråga i Sverige just nu. Och alla pratar om Danmark. Allt gott, Ulf," lyder beskeden.

Ulf hedder Kristersson til efternavn. Han er formand for Det Konservative Folkepartis søsterparti, Moderaterna, og

er favorit til statsministerposten i Sverige efter rigsdagsvalget i 2022.

Længe ventet frelse

Alene i år er 24 personer blevet slået ihjel ved 228 skyderier og 126 eksplosioner rundt om i Sverige. Bl.a. en 12-årig pige, der bare sad og nød solen, og en uskyldig mor, som havde sit barn i armene, da hun blev skudt i hovedet.

Da Danmark selv oplevede en bandekonflikt på sit højeste i 2016, hed justitsministeren Søren Pape. Han fik med sin jernnæve banden Loyal to Familia forbudt og en stor del af bandemedlemmerne fængslet.

Det er det, der får Ulf Kristersson til at invitere Søren Pape til Stockholm. Banderens hærgen er omdrejningspunktet i svensk politik for tiden. Gadekrigene skal bringes til ophør.

På tilhørerpladserne i Riksdagen sidder journalister, politikere og debattører klar. Som Ekstra Bladets udsendte beskriver det i sin reportage, træder 'Søren Pape ind i Riksdagens storslåede Andrakammarsalen som en art længe ventet frelse' for svenskerne.

Sverige har været kendetegnet ved en mild rets- og udlændingepolitik sammenlignet med Danmark. Selvom Danmark har

ført en konsekvent retspolitik, findes der dog ingen nemme løsninger, fortæller Pape til de svenske politikere.

”Der er ikke ét forslag, der kan standse banderne. Det handler om at sætte hårdt ind og stresse dem både før, under og efter, at de har begået kriminalitet,” fastslår den konservative partiformand.

Fra talerstolen under det store kupelloft præsenterer han indholdet af de tre bandepakker, som et bredt flertal i Folketinget har vedtaget i 2009, 2014 og 2017, og som de borgerlige partier i Sverige nu lader sig inspirere af.

Indtil nu har Moderaterna foreslået dobbeltstraf for banderelateret kriminalitet, visitationszoner og bedre beskyttelse af vidner, som partiet efter tidligere besøg i Danmark har tilføjet til partiprogrammet. Nu er Moderaterna klar til at gå endnu længere i bekæmpelsen af bander.

På få uger er den politiske debat i Sverige tippet. Fra at den svenske statsminister, Stefan Löfven, end ikke ville sætte lighedstegn mellem en fejlslagen integrationspolitik og bandernes vold og mord, til at statsministeren nu for første gang erkender sammenhængen.

Det får Pape til ufrivilligt at bryde ud i grin midt under et tv-interview, da journalisten i ramme alvor spørger, om han er enig i den betragtning, der i en dansk sammenhæng er så stor en selvfølge, at det ikke er et spørgsmål værd.

Rykket i retning mod Papes hårdere retspolitik gør, at ’valget i 2022 bliver en folkeafstemning om Danmark’ ifølge Viktor Barth-Kron, der er politisk kommentator på den svenske avis Expressen.

Står det til Moderaterna, skal bander nedkæmpes med inspiration fra Danmark. Også Kristdemokraterna og partiets formand, Ebba Busch, der tilslutter sig Pape og Kristersson til frokost, mener, at de danske bandepakker kan bruges i Sverige. Statsministerpartiet, Socialdemokraterna, og venstrefløjen er ikke nået til samme konklusion.

Svensk dødspatrolje

Danmark har fyldt meget i det blågule mediebillede, siden et opgør i den svenske bandekrig blev udkæmpet på dansk jord sidste år. To svenskere med indvandrerbaggrund fra banden Shottaz blev likvideret i Herlev af fem svenskere med indvandrerbaggrund fra banden Dödspatrollen.

Sagen udstiller forskellene mellem dansk og svensk retspolitik. De tre personer over 18

år blev idømt fængsel på livstid i Danmark, imens de to personer under 18 år hver fik 20 års fængsel.

Havde bandeopgøret derimod udspillet sig på den anden side af Øresund, var de to personer under 18 år nok sluppet med fire år på en ungdomsinstitution, vurderer vicechefanklager Måns Björklund fra den svenske anklagemyndighed over for tv-stationen SVT.

De hårde danske straffe skyldes bandepakke III, som Søren Pape stod bag som justitsminister. Dommen i Herlev-sagen bekræfter Moderaternas partileder, Ulf Kristersson, i, at bandeindsatsen i Danmark er værd at kopiere.

”Det tager tid. Men hvis mit parti havde regeret Sverige, ville de danske forslag allerede være svensk lov. Og jeg kan love, at vi i Moderaterna vil gøre alt, hvad der står i vores magt for, at Sverige skal ændre kurs. Vi vil søge støtte fra det svenske folk – og i det svenske parlament – til en ny og hårdere politik over for kriminelle,” siger den svenske partileder med et fast blik.

Har meget langt igen

Efter Papes oplæg i Riksdagen er det rundt om Kristerssons sofaborde, at det virkelig kan mærkes, hvordan Danmarks indsats mod bander bliver anerkendt, og at invitationen ikke blot er et mediestunt. Her er ingen journalister, og snakken er fri.

Ved bordet sidder også Moderaternas retsordfører, Johan Forssell, og en tidligere dommer, der nu er ansat som partiets rådgiver på retspolitikken. Fra Danmark sidder Søren Pape og to af partiets medarbejdere og spiser kanelsnurrer.

Spørgsmålene om bandepakken er detaljerede, og under Papes svar søger retsordfører Johan Forssell flere gange at få øjenkontakt med den tidligere dommer, når Pape siger noget, som Moderaterna også kan foreslå. Den tidligere dommer noterer flittigt ned på blokken.

Pape understreger flere gange, at bandekriminalitet aldrig bliver fjernet, for ’ligesom ukrudt kan det kun holdes nede.’ Men han forklarer, hvad han mener har været den vigtigste årsag til, at Danmark fik kontrol over banderne.

”Skal I starte et sted, skal I lave minimumsstraf for besiddelse af skydevåben, dobbeltstraf ved banderelateret kriminalitet og øge risikoen for udvisning. Vi kunne se, at det virkede derhjemme. Det tror jeg også, at det vil her. Men I har meget, meget langt igen,” siger Pape.

EFTER 38 ÅR I PARTIETS TJENESTE VENTER MERE TID DERHJEMME

Det hele startede med et skulderprik. Et skulderprik, der ledte til 38 år i Det Konservative Folkepartis tjeneste for Niels Christian Winum. Tidligere på året trådte han tilbage som vælgerforeningsformand i Tønder, ligesom Winum takkede af som medlem af bestyrelsen i Sydjyllands Storkreds og partiets hovedbestyrelse.

Det blev afslutningen på en flot politisk karriere for 76-årige Niels Christian Winum. Faktisk så flot, at han i august blev hædret med et æresmedlemsskab af den konservative vælgerforening i Tønder Kommune, som partiformand Søren Pape overrakte ham på storkredsens generalforsamling foran 70 deltagere.

”Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige. Det gav våde øjne. Men det har været nogle fantastiske år sammen med mange konservative ildsjæle, og dem er jeg dybt taknemmelig for,” siger Winum.

Tilbage til skulderprikket. Den politiske karriere blev skubbet i gang af den konservative politiker Charles Madsen, som i 1982 insisterede på, at Winum skulle stille op til byrådet, i hvad der dengang hed Skærbæk Kommune. Så det gjorde automekanikeren og værkføreren Winum – til trods for at han ikke var ud af en konservativ familie.

Winums familie var radikal, og den politiske opdragelse havde også peget i den retning. Men selvom det brød med familietraditionen, fortæller Winum, at han ikke tvivlede, da han meldte sig ind i Det Konservative Folkeparti.

”Ordentligheden har været afgørende for mig. Synet på os dengang var, at vi kun var et rigmandsparti. Men selvom jeg alle dage har været almindelig lønmodtager, har jeg altid følt mig lige så velkommen som de erhvervsdrivende. At behandle andre ordentligt og med respekt er vigtigt for en konservativ,” siger han.

Netop ordentligheden er noget, som han også har vægtet højt i sit politiske virke. For Winum, der nåede fire år som byrådsmedlem i Skærbæk Kommune, har det været vigtigt, at der var plads til alle i den politiske dialog.

God til at rekruttere

I sin rolle som vælgerforeningsformand har Niels Christian Winum arrangeret utallige grundlovs møder med talere fra mange partier. Det er også en af de ting, som han fremhæver ved partiet: Evnen til at samarbejde og lytte.

Den evne går helt tilbage til Poul Schlüter, mener Winum, som har været lokalformand i den tidligere statsministers fødeby, lige siden Det Konservative Folkeparti opnåede 42 mandater ved valget i 1984.

Ikke bare har Winum som vælgerforeningsformand skullet lytte og samarbejde. Evnen til at finde politiske kandidater har været mindst lige så vigtig. Talentet for at rekruttere har Winum da også vist flere gange i årenes løb.

Eksempelvis var det ham, der opfordrede Anette Abildgaard Larsen – en kvinde med vælgerappel – til at stille op for partiet i sin tid. Hun var den kandidat, som flest danskere var enige med i TV2's kandidattest til folketingsvalget sidste år. Jordemoren Abildgaard fik flere end 1.200 personlige stemmer og er i dag også byrådsmedlem i Tønder Kommune.

Gennem årene har Winum altså sat en ære i at finde autentiske og folkelige kandidater. Han mener, at politikerne og vælgerne er blevet mere ligeværdige med årene. En udvikling, som han selv har forsøgt at bidrage til.

”Der er blevet plads til flere almindelige mennesker i politik på topplan. Før så man op til politikerne, og det gør man endnu, men klasseforskellene har udjævnet sig. Vi er blevet mere dus, og det er godt for demokratiet,” siger han.

Nu takker Winum, der har fulgt udviklingen fra Des til dus og Schlüter til Pape, så af efter 38 år. Han giver stafetten videre til den 34-årige Birgitte Klippert, og det er med lige dele vemod og glæde for Winum. Tiden skal nu bruges med hustruen, Linda, som Niels Christian Winum i år har fejret guldbrillup med.

”Hende glæder jeg mig til at være mere sammen med. Det er da ingen hemmelighed, at min kone har betalt prisen for, at jeg har kunnet være med i politik. Hun har klaret tingene derhjemme, og det skylder jeg hende en meget stor tak for. Nogle gange siger jeg til hende, at jeg er bedre gift, end hun er,” griner Niels Christian Winum.

Drejebogen røg i papirkurven på Landsrådet

Et publikum bestående af teknikere, partiansatte, et par journalister og to andre politikere. Det var tilhørerne, som den konservative formand, Søren Pape, måtte fremføre årets landsrådstale foran i Herning. I slutningen af september blev landsrådet nemlig afholdt 100 procent digitalt, og det gjorde åbningstalen til en anderledes disciplin for Pape.

”Det er jo klart, at der er nogle punchlines, som jeg havde brugt, hvis der havde været det sædvanlige publikum. Her var jeg nødt til at gå mere lige på. Men nu ved jeg, hvordan det er at være studievært, når man bare skal kigge direkte ind i kameraet og ikke ud over salen. Det kræver enorm koncentration,” fortalte Pape.

Selvom der altså hverken var klapsalver eller tiljubel fra salen, blev de konservative budskaber leveret med velkendt skarphed. Indvandrerkvinder skal i arbejde, retspolitikken skal være hård og konsekvent, skatter og afgifter skal holdes nede, klimaet skal blive en grøn eksportsucces, og de ældre skal have frit valg, masser af omsorg og værdig pleje.

Men det var ikke kun Herning, der udgik konservative budskaber fra. Mange i baglandet valgte at se landsrådet sammen i mindre grupper hjemmefra, og på de sociale medier blev der lagt billeder op af det gode sammenhold med en tilhørende kon-

servativ slaglinje. Facebook var de grønne hjerters plads denne efterårslørdag.

At landsrådet ville blive et utraditionelt af slagsen med tanke på corona, var der ingen tvivl om. Men at det skulle afholdes helt uden fremmøde i Herning var ikke en del af planen. Over sommeren havde mange danskere lært at leve med corona, og derfor sigtede Det Konservative Folkeparti også efter at afholde landsrådet med publikum.

Utallige timer blev derfor brugt på forberedelser til årets landsråd. Egentlig skulle det have været afviklet med 500 deltagere til stede i Herning Kongrescenter, og alt var planlagt i detaljer. Krav om mundbind, forskudte tidspunkter for ankomst og bestemte zoner, som deltagere skulle bevæge sig inden for, var blandt de mange sundhedstiltag i år.

Hilsen fra præsident

Det blev til en drejebog på et tocifret antal sider, som i sidste ende måtte direkte i papirkurven. En uge før landsrådet steg coronasmitten nemlig, og så skulle der tages en stor beslutning. Landsrådet endte med at blive afholdt i et rent digitalt format, og derfra skulle der så arbejdes på fuld skrue for at få det tekniske setup op at køre.

Debatten kørte, der blev stemt om det, der skulle stemmes om, og så var der også

plads til videohilsener fra gode venner ude i verden. Bl.a. fra Donald Tusk, tidligere premierminister i Polen og nuværende præsident for EPP, som er den konservative partifamilie i Europa. Tusk havde sågar lavet noget af sin videohilsen på dansk.

”Selv fra distancen kan jeg mærke, at jeg er blandt gode venner. Jeg håber inderligt, at sundhedssituationen bliver bedre, og at jeg kan mødes med jer ansigt til ansigt. Tillykke med fremgangen! Det Konservative Folkeparti er et parti i topform, og det håber jeg fortsætter. Jeg ønsker jer en god diskussion,” lød det fra Tusk.

Afsavnet fik Søren Pape også at mærke. For selvom Det Konservative Folkeparti de seneste måneder har fået mange nye medlemmer, havde de altså desværre ikke mulighed for at deltage i årets landsråd. Det ærgrede formanden, som dog var godt tilfreds med, hvordan landsrådet var blevet afviklet – omstændighederne taget i betragtning.

”Lige så godt, som jeg synes, at det er gået, lige så lidt har jeg trods alt lyst til at gøre det igen. Så jeg håber virkelig, at vi kan vende tilbage til normalen igen næste år. Jeg elsker samspillet og samværet med vores medlemmer. Det var en rigtig beslutning at gøre landsrådet digitalt, men hold op, hvor jeg savnede de andre konservative her,” sagde han.

22.900
KRONER

Så mange penge blev samlet ind til friplejehjemmet Dagmarsminde, der vandt årets samfundspris ved det konservative landsråd. Igennem de seneste fem år har en lille gruppe beboere levet den sidste del af deres liv med natur, velvære, nærhed og lige-værd på Dagmarsminde - især takket være friplejehjemmets stifter, May Bjerre Eiby.

Det har aldrig været en dum idé at blive klogere.

Derfor skal vi investere i forskning, uddannelse og nye ideer. Især i krisetider hvor Danmark og danske virksomheder har brug for at opbygge viden og udvikle nye produkter for at skabe ny vækst og nye job.

Læs mere i DI's 2030-plan på
di.dk/2030

Dansk Industri

BLIV KLAR til kommunalvalg: www.kampagnemotor.dk

Her kan du lave dine egne valgplakater og tryksager med din egen tekst og billede.

Kampagnemotor er allerede opdateret til KV21, så du er sikker på, at designlinjen i dine tryksager er helt opdateret.

Vi lægger løbende nye produkter på siden.

4 mm kanalplade
– kendt fra KV17/FV19

FRA KUN 17,95,-
pr. stk.

Kommune

Mat materiale,
der ikke skinner
i projektørlys

KUN 445,-
pr. stk.

Region

For dig og for >Bynavn<

KUN 0,89,-
pr. stk.

Strips på lager til omgående levering

Du kan også lave personlige: Flyers
Brochurer – Postkort – Visitskort
Annoncer – Udendørsbannere
Logovand – Klistermærker
Og meget mere...

**Stem
KONSERVATIVT**

For dig og for >Bynavn<

Alle priser er **ekskl. moms** og leveringsomkostninger.

Har vi din e-mail?

Meget af vores information sendes ud via e-mail. Hvis ikke du vil gå glip af vigtige nyheder og invitationer, vil vi derfor gerne sikre os, at vi har din e-mailadresse. Du kan sende den til medlem@konservative.dk.

KONSERVATIVE

R
Y
D
S
O
R
D

Hvis du indsender det rigtige ord på den markerede linje, deltager du i konkurrencen om den konservative jubilæumsbog 'En sikker borgerlig stemme' af Lars Christensen. Derudover trækkes der to vindere til at modtage lakridser fra Bagsværd Lakrids, som netop har vundet The Liquorice Award 2020.

Dit svar skal enten indsendes til Det Konservative Folkeparti, Christiansborg, 1240 København K eller ph@konservative.dk. Husk at skrive dine kontaktoplysninger.

Svaret på sidste krydsord var:
SALGSADFELINGER

Vi sender en bog til Martin fra Lyngby og lakridser til Liselotte fra Hjortshøj og Torben fra Bjæverskov.

		bet	ban-	forret-				
Søren Pape har fokus på fem fælles borgerlige pejlemærker, bl.a. et styrket _____, der skaber _____.		røde læsepenge	passé		Et andet pejlemærke er: En grøn omstilling, der ikke ødelægger vækst, job og konkurrence _____.			
dyret	↓	dan-	nelse		række	kælet	volt	↓
tøjdel								
nummer		ikke blå bloksamler 501					tilskynde	
fromme					metal			
opildne					have		smerte	
under-tøj		lag			stedord		træ	ton
		Thailand			liter			
flyver			lyst					
			støde					
		udbrud						
		spildt						
farve		holmen						
		jeg						
retning								
morede sig								
sedler								

DEN KONSERVATIVE FAMILIE VOKSER

Kære læser

Det er på mange måder en god tid for os konservative. Flere og flere melder sig ind i vores parti. Folketingsgruppen arbejder godt for de konservative sager, og ude i landet begynder vores dygtige byråds- og regionsråds kandidater at gøre sig klar til næste års valgkamp. Siden sidste års folketingsvalg har vi kun haft målinger over valghresultatet. Det giver os tro på tingene, når livet i opposition nogle gange kan føles frustrerende.

Det er ikke kun flere medlemmer, vælgere og politiske kandidater, som vi kan glæde os over for tiden. I løbet af sommeren fik hele tre af vores folketingsmedlemmer nemlig udvidet familien. Hvor de fleste af os nok mest vil huske 2020 som et udfordrende år med corona, så vil Mette Abildgaard, Rasmus Jarlov og Marcus Knuth nok mest af alt huske 2020 for et lykkeligt år, hvor de hver især blev velsignet med en ny lille arving. Det har skabt meget glæde i vores folketingsgruppe, når vi har modtaget fine billeder fra vores kollegaer med baby på armen eller på tur med barnevognen.

Børn og barsel har i mellemtiden givet mulighed til dygtige suppleanter i folketingsgruppen. Vi har haft stor glæde af Hanne Bjørn-Klausen

som suppleant for Rasmus Jarlov. Og vi har stadig stor glæde af Egil Hulgaard, som nu får endnu en suppleant-periode for Mette Abildgaard. Det er en kæmpe fornøjelse, at vi som parti har så stærke suppleanter stående klar, når der er brug for ekstra hænder. Det har vi brug for i en tid, hvor regeringen præsenterer skattestigninger, skyder naturforhandlinger til hjørne og lempes på udlændingepolitikken.

Vi vil den kommende tid fortsætte med at søge indflydelse i politiske forhandlinger, ligesom vi også råber op, når regeringen vil bruge rub og stub af råderummet på højere offentlige udgifter. Der er nok at se til, og ærmerne er hermed smøget op til endnu et hæsblæsende politisk efterår for folketingsgruppen. Der er i den grad brug for borgerlige stemmer, der arbejder.

De bedste hilsner
Mai Mercado

Mai Mercado

